

Care drum bisericesc este cel corect?

Unde să merg?

Care drum bisericesc este cel corect?

După ce cineva a constatat că el se află într-o Biserică în care sunt foarte multe rânduieli stabilite de oameni, și el s-a despărțit de această comunitate, probabil el se întreabă: „Unde să merg?”

Dacă privim toate numele și sciziunile din creștinătatea zdruncinată, aceasta este realmente o întrebare derutantă. Însă noi răspundem fără ezitare: Adresează-te lui „Dumnezeu și Cuvântului harului Său” (Faptele apostolilor 20.32)! Noi trebuie să căutăm gândurile lui Dumnezeu în Cuvântul Său. Dacă toți sunt una în a recunoaște că Cuvântul lui Dumnezeu este ghidul pentru creștin, atunci trebuie să privim în Cuvântul Său, ca să găsim ordinea conform Scripturii pentru părtășia creștină, în care noi ar trebui să fim conform voii Sale. De aceea întrebăm: „În care Biserică să intru conform Cuvântului lui Dumnezeu?” Deci, nicidecum într-una, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește de atașarea de vreo anumită Biserică! Răspunsul este deci clar: „Nicidecum eu nu pot aparține unei biserici confesionale, căci prin aceasta m-aș așeza într-o poziție, într-un loc în care Cuvântul lui Dumnezeu nu m-a așezat!”

Modelul Bisericii apostolice

Dacă ne adresăm lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, vom constata că El nu ne-a lăsat fără lumină în privința aceasta: „Lumina răsare în întuneric pentru cei dreți” (Psalmul 112.4; 119.105,130). Dacă suntem cu adevărat sinceri în privința aceasta, El ne va conduce pe drumul drept. Cuvântul Său spune: „Și aceasta este dragostea: să umblăm potrivit poruncilor Lui. Aceasta este porunca, după cum ați auzit *de la început*, ca să umblați în ea” (2 Ioan 6). Acesta este un principiu important, care trebuie să ne călăuzească în această chestiune. El arată că într-o zi de decădere și dezordine, când învățături și practici rele sunt răspândite în general în mărturia creștină (căci acesta este contextul epistolei 2 Ioan, vezi 2 Ioan 7-11), noi trebuie să ne întoarcem înapoi la ceea ce era „de la început”: la primele principii ale creștinismului. Noi trebuie să mergem la Cuvântul lui Dumnezeu și să vedem cum s-a întâlnit Biserica în zilele apostolilor pentru serviciul divin și pentru slujire [în Cuvânt], și aceasta trebuie să fie modelul nostru.

În Vechiul Testament nu găsim Biserica

Dacă privim în Cuvântul lui Dumnezeu, ca să studiem ordinea și misiunea Bisericii, noi trebuie să ne uităm în Noul Testament și în mod deosebit în epistole. Aici este prezentat adevărul despre Biserică.

Una din cheile cele mai importante pentru înțelegerea a ceea ce este Biserica, este cunoașterea că ea nu este parte a revelației vechi-testamentale. Hristos și Adunarea (Biserica) Sa este marea taină a lui Dumnezeu (compară cu Efeseni 5.32). O taină în sens biblic nu înseamnă ceva care este misterios și greu de înțeles, ci este o taină pe care Dumnezeu a ascuns-o înainte

de a fi creat pământul (Romani 16.25). Și deci, deoarece taina a fost revelată, ea nu este ceva care ar fi greu de înțeles. Taina mare despre planul veșnic al lui Dumnezeu este următoarea: când Israel v-a respinge pe Mesia (pe Domnul Isus Hristos) al lui și din cauza aceasta va fi pus la o parte pentru un timp în căile de guvernare ale lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va strânge prin Evanghelie din toate națiunile credincioși iudei și păgâni, ca să constituie o societate cerească de sfinți, care sunt uniți cu Hristos ca și trup al Lui și mireasă a Lui; și în ziua revelării publice a lui Hristos, mireasa va avea un loc în legătură cu El. Aceasta este ceva care era ascuns în inima lui Dumnezeu și nu era revelat în Vechiul Testament (compară cu Efeseni 3.9). Oamenii din celelalte epoci n-au știut nimic despre aceasta, căci taina aceasta a început abia la Rusalii (compară cu Matei 16.18: „Eu voi zidi”; Faptele apostolilor 2.1-3,47; 11.15). Deci această taină a fost făcută cunoscut abia în timpul nou-testamental prin slujirea deosebită a apostolului Pavel (compară cu Efeseni 3.2-5,9; Coloseni 1.24-27).

Taina nu este Hristos în Persoana Sa, și nici viața Sa desăvârșită în lumea aceasta ca Om, și nici moartea și învierea Sa, și nici venirea Sa ca să domnească peste lumea aceasta în putere și glorie. Despre toate aceste lucruri au vorbit scrierile Vechiului Testament. Taina minunată, care acum a fost dezvăluită, constă în aceea, că Hristos în ziua viitoare, când El va domni public peste lume, va avea o completare alături de El (Biserica – trupul Său, mireasa Sa)! Începând de la Rusalii și până la venirea lui Hristos (răpire), Dumnezeu cheamă oameni dintre toate națiunile prin Evanghelie, ca ei să aibă parte de acest privilegiu minunat (compară cu Faptele apostolilor 15.14).

Deoarece adevărul despre Biserică nu este subiectul Vechiului Testament, noi nu ne îndreptăm spre el, ca să aflăm cum trebuie Biserica să serbeze serviciul divin și să fie activă din punct de vedere administrativ, căci ea nu se găsește în Vechiul Testament! Acesta este un punct deosebit de important. Este ceva pe care bisericile mari precum și bisericile libere și comunitățile creștine libere l-au înțeles greșit.

Vechiul Testament conține modele pentru noi creștinii

Noi nu spunem că cei credincioși nu ar trebui să citească Vechiul Testament. Dimpotrivă, căci „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate” (2 Timotei 3.16). Noul Testament arată clar, că „toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și încurajarea Scripturilor, să avem speranță” (Romani 15.4). Aceasta arată: Chiar dacă Vechiul Testament nu ne-a fost scris *nouă* ca și creștini, totuși a fost scris *pentru noi*. Însă este deosebit de important să înțelegem cum trebuie să citim Vechiul Testament: făcând excepție de întrebările morale (căci ele niciodată nu se schimbă la Dumnezeu), creștinul trebuie să citească și să aplice Vechiul Testament ca model și imagini. Lucrurile, care au fost ținute cu tărie în scrierile Vechiului Testament, sunt acum modele și ilustrații pentru noi ca și creștini (compară cu 1 Corinteni 10.11; Evrei 8.5; 9.9,23,24; 10.1; 11.19; 1 Corinteni 9.9,10; Galateni 4.24; Romani 4.23; 5.14; Ioan 5.39; Luca 24.27,44). Noi primim învățături din Vechiul Testament, prin aceea că cunoaștem principiile de bază cuprinse în el.

Iudaismul nu este un model pentru închinarea (adorarea) creștină

Cu toate acestea, bisericile făcute de oameni în creștinătate au ignorat învățătura clară a Scripturii, care spune că Cortul din pustiu este un model al adevăratului Loc Sfânt, la care noi avem acum intrare prin Duhul (compară cu Evrei 9.8,9,23,24). În loc de aceasta ei au folosit cortul din pustiu ca model pentru clădirile bisericilor lor! Pentru casele lor închinare lui Dumnezeu și pentru serviciile divine ale lor multe lucruri din Vechiul Testament le-au golit în adevăratul sens al cuvântului de însemnătatea lor. Pe lângă aceasta au pierdut din vedere adevăratul înțeles a ceea ce aceste lucruri înseamnă simbolic. În creștinătate s-au construit clădiri impozante și catedrale după modelul Templului vechi-testamental. Deseori aceste clădiri sunt numite, imitând iudaismul vechi-testamental, chiar „templu” sau „Cortul din pustiu” [respectiv în engleză, *tabernacol*]. Unele confesiuni au mers așa de departe că o anumită parte a clădirii lor este denumită ca fiind mai sfântă decât restul, și o numesc „locul sfânt”, așa cum în cortul din pustiu vechi-testamental era Locul Preasfânt. Toate acestea arată că creștinii au pierdut demult privirea pentru realitatea că astăzi casa lui Dumnezeu este o „casă spirituală”, alcătuită din persoane răscumpărate (compară cu 1 Corinteni 3.9; Efeseni 2.19-22; Evrei 3.6; 1 Petru 2.5), și nu este o chestiune materială.

În afară de aceasta ei au rânduit și o grupă de persoane deosebite (clerul), care se deosebesc de laici (popor) și care fac serviciile divine pentru popor. În același fel preoția aaronită era pusă deoparte de restul izraeliților, ca să slujească în Locul Sfânt. Și ei aveau orchestre și coruri, pe care David și Solomon le-au rânduit pentru serviciul lor divin iudaic în Templu. De unde vin toate acestea? Este aceasta închinarea creștină? Există vreo autoritate rezultată din Scriptură care autorizează Biserica să facă aceasta? Am putea enumera mai mult de două duzine de lucruri, pe care confesiunile creștine le practică și care sunt preluate din iudaism în adevăratul sens al cuvântului. Este adevărat că aceste lucruri au fost schimbate într-o oarecare măsură, pentru a le adapta în imaginația lor la creștinism, dar cu toate acestea aceste lucruri au toate însușirile iudaismului.

Clădirea bisericii – un ajutor sau un obstacol pentru Evanghelie?

Comunitatea s-a obișnuit așa de mult cu clădirile bisericii și cu catedralele, că ea crede că acestea ar fi idealul lui Dumnezeu. În ochii celor mai mulți oameni ele sunt un sinonim pentru creștinism. Însă în Noul Testament nici măcar nu se face aluzie că aceasta ar fi voia lui Dumnezeu pentru Biserică/Adunare. Sunt cel puțin cinci motive pentru care aceste clădiri, care sunt legate cu creștinismul, mai degrabă împiedică Evanghelia, decât s-o promoveze:

1. *Ele sunt nebiblice.* Așa cum am arătat deja, în Noul Testament nu este nici o bază pentru aceste clădiri.
2. *Ele transmit lumii un mesaj fals.* Prin aceasta oamenii pot fi ademiniți să presupună că creștinismul ar fi continuarea iudaismului, având numai unele schimbări noi, creștine. Ei ar putea deduce în mod fals că Dumnezeu „locuiește în temple făcute de mâini” și numai acolo I se poate aduce închinare (Faptele apostolilor 17.24,25). De aceea rezultă

concepția falsă, că trebuie mers într-o „clădire a bisericii” pentru a te apropia de Dumnezeu și închina Lui.

3. *Ele nu sunt economice.* Nu este o folosire bună a banilor, dacă se acordă o valoare așa de mare clădirilor fastuoase, în timp ce milioane de oameni din lumea întreagă suferă din cauza nevoilor materiale și spirituale. Cea mai mare parte a banilor, pe care biserica îi primește prin colectele ei, ar trebui folosită pentru promovarea Evangheliei și răspândirea adevărului și nu pentru finanțarea programelor de construcție moderne și a societăților holding bisericești. Marile plăți de capital și de dobânzi determină conducerile bisericilor să ceară donații și mai mari, pentru ca să poată fi finanțată clădirea și întreținerea ei. Oamenii pot fi ademeniți să creadă că Dumnezeu ar fi interesat numai de bani. Deoarece în fiecare săptămână se strâng mii de bani din donații, se pare că biserica nu are atât de mult a face cu problema de a da, ci mai degrabă cu distribuirea corectă a banilor primiți. Hudson Taylor a spus: „Problema bisericii nu sunt mijloacele insuficiente, ci banii închinați lui Dumnezeu!”
4. *Ele sunt fățarnice.* Dacă pe de o parte noi construim clădiri imense și apoi pe de altă parte spunem oamenilor din lume că noi îi iubim și suntem profund interesați de sufletele lor, atunci aceasta nu este un mesaj foarte convingător. Dacă biserica se interesează așa de mult de oamenii nevoiași din lumea aceasta, de ce atunci ea nu jertfește puțin din strălucirea ei pompoasă? Prin faptul că ea construiește astfel de lucruri, biserica arată că ea se preocupă mai mult de propria glorie și bunăstare decât de oamenii aflați în nevoi.
5. *Ele sunt respingătoare.* Este greu să-i determini pe oameni să participe la întruniri în clădiri de biserică pompoase. Clădirile impozante au mai degrabă efect de respingere decât de atragere a oamenilor, care până acum au venit puțin sau chiar deloc în contact cu creștinismul. Totul este de regulă respingător pentru ei. (Uneori oamenii din lume au un simțământ mai bun pentru ceea ce se cuvine creștinismului, decât au creștinii! – Luca 16.8) În mod deosebit tinerii resping formalismul. Unii se tem că ei sunt „recrutați” numai din cauza banilor. Însă mulți dintre acești oameni sunt pregătiți să participe la un cerc de discuții biblice într-o casă sau într-o sală mai puțin luxuriantă. Ei se simt mai bine într-o atmosferă neconstrânsă, mai puțin profesională și de aceea primesc mai degrabă Evanghelia. Deci aceste clădiri mari sunt în realitate contraproductive pentru Evanghelie și ne arată numai că noi gândim că am fi puțin mai înțelepți decât Cuvântul lui Dumnezeu. Modelul simplu, pe care El ni l-a dat în Cuvântul Său, este întotdeauna cel mai bun, deoarece „calea Lui este desăvârșită” (Psalmul 18.30).

Creștinismul este o chestiune cerească

Dacă vrem să înțelegem ce este adevăratul creștinism, trebuie să vedem că iudaismul și creștinismul sunt realmente două rânduiele diferite și contrare ale serviciului divin – ambele rânduite de Dumnezeu. Iudaismul este o formă pământească, cum oamenii se pot apropia de

Dumnezeu să I se închine; această rânduială a dat-o Dumnezeu unui popor pământesc cu speranțe pământești și o moștenire pământească. Creștinismul dimpotrivă este o rânduială cerească a serviciului divin, pe care El a dat-o unui popor ceresc cu speranțe cerești și o moștenire cerească (compară cu Evrei 3.1; Coloseni 1.5; Filipeni 3.20; 1 Petru 1.4).

Drept urmare în adevăratul creștinism nu sunt zile sfinte și nu sunt sărbători religioase deosebite, căci lucrurile acestea fac parte dintr-o religie pământească. Când credincioșii din Galatia s-au îndreptat spre elementele slabe și sărăcicioase ale religiei pământești, apostolul Pavel i-a mustrat cu cuvintele: „Cum vă întoarceți din nou la cunoștințele elementare slabe și sărace, cărora doriți să le fiți robi din nou? Voi respectați zile și luni și timpuri și ani!” (Galateni 4.9,10). Israel ținea zile sfinte religioase deosebite, deoarece ei aveau o religie pământească. Aceasta era corect pentru ei, dar Biserica, care aparține cerului, nu are așa ceva.

Fără să țină seama de aceasta, confesiunile a pierdut complet din vedere chemarea cerească a Bisericii și a inventat zile religioase deosebite precum vinerea patimilor, sărbătoarea tuturor sfinților, timpuri de post, și așa mai departe. Aceste lucruri nu se găsesc niciunde în Biblie. În Coloseni 2.16,17 se spune: „Deci nimeni să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare sau de lună nouă sau zile de sabbat, care sunt o umbră a lucrurilor ce aveau să vină; dar trupul este al lui Hristos.” Este numai o singură zi, care ar trebui să aibă o anumită însemnătate pentru un creștin, și aceasta este „ziua Domnului” – prima zi din săptămână (compară cu Apocalipsa 1.10).

Adevăratul creștinism este „în afara taberei”

Noul Testament arată că Biserica de la început, care era constituită în majoritate din convertiți de origine iudaică, a părăsit această ordine iudaică a lucrurilor în favoarea creștinismului adevărat (după ce li s-a cerut aceasta). Gândul de bază al epistolei către Evrei constă tocmai în a arăta că serviciul divin creștin în realitate este contrar serviciului divin iudaic și nu este o extindere a acestui serviciu divin.

După ce epistola către Evrei a tratat multe aspecte în acest scop, rezultatul întregii chestiuni este să atenționeze comunitatea să părăsească complet această rânduială a serviciului divin iudaic, deoarece Domnul Isus Hristos stă *în afara* întregului! Acolo se spune: „Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui” (Evrei 13.13).

„Tabăra” este o noțiune care stă în legătură cu iudaismul și toate principiile și practicile legate de el. Un iudeu nu are nici o greutate să înțeleagă ce înseamnă această noțiune, deoarece ea a fost folosită în Vechiul Testament în legătură cu Israel. Biserica din timpurile de început ale ei a mers „afară din tabără”. Prin această învățătură a apostolului credincioșii au înțeles că creștinismul nu a adăugat nimic la iudaism sau ar fi schimbat iudaismul, așa cum gândesc astăzi mulți creștini, ci că el era ceva cu totul „nou”, în care se putea apropia de Dumnezeu în închinare (compară cu Evrei 10.19,20). Aceasta era ceva, pe care iudeii convertiți la început cu greu îl puteau transpune în practică, și Dumnezeu a avut răbdare cu ei. Acesta era de fapt motivul pentru care au fost scrise epistolele creștin-iudaice. Aceste epistole (Epistola către

Evrei, epistola lui Iacov și epistola 1 Petru) au fost scrise în principal cu acest scop, pentru a scoate din iudaism pe iudeul convertit și să-l consolideze în creștinism. Ele se potrivesc foarte bine și pentru biserica de astăzi, care s-a cufundat într-o rânduială a serviciului divin cvasi-iudaic și are nevoie urgentă de eliberarea de aceste lucruri.

Deoarece așa-zisele biserici au preluat în creștinism în sistemul serviciului divin al lor multe lucruri din iudaism, așa că ele au devenit o parte esențială a serviciului divin al lor, Evrei 13.13 este în principiu o atenționare foarte necesară în zilele noastre. Noi trebuie să părăsim „tabăra”, oriunde o vedem, fie în sinagogile iudaice sau în bisericile confesionale create de oameni în creștinătate! Versetul acesta ne oferă și un alt motiv pentru care noi trebuie să ne despărțim de bisericile confesionale și neconfesionale: el ne îndeamnă să mergem *la Hristos*, care acum stă *în afara* acestei rânduiei a serviciului divin pământesc, deoarece iudaismul are un serviciu divin care a fost dat la o parte, cu toate că El a fost inițial instaurat de Dumnezeu.

Închinarea creștină este în „Duh și adevăr”

Deci felul în care credincioșii se apropie astăzi de Dumnezeu în închinare s-a schimbat. Această schimbare a anunțat-o Domnul Isus mai întâi femeii samaritence la fântâna din Sihar. El i-a spus că această rânduială a serviciului divin pământesc se va încheia. El a spus: „Femeie, crede-Mă, *vine un ceas* când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui” (Ioan 4.21). „Muntele” (Garizim) acesta era locul unde se închinau samaritenii, și „Ierusalim” era locul unde Israel se închina Domnului [Iahve]. Dar toate acestea trebuiau acum să facă loc unui fel cu totul nou cum trebuia să se apropie de Dumnezeu și să I se închine. (În alte locuri ni se spune că iudaismul – după ce Biserica la venirea Domnului [pentru răpire] va fi chemată acasă în cer – va fi reluat pe pământ, fiind alcătuit din Israel și păgânii convertiți, deoarece pentru oamenii de pe pământ el este drumul corect pentru închinarea adusă lui Dumnezeu. Vezi Ezechiel 40-48).

Domnul Isus a mai spus femeii samaritence că încă ceva va mai fi schimbat: creștinii se vor închina acum „Tatălui”, în timp ce Israel s-a închinat Domnului [Iahve]. Aceasta era o chestiune nouă și este clar o revelație creștină, căci Dumnezeu ca Tată nu era cunoscut în Vechiul Testament.¹

În afară de aceasta El a arătat că și caracterul închinării se va schimba. Domnul a spus: „Dar vine un ceas, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui *în duh și în adevăr*; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui” (Ioan 4.23,24). Închinarea în „duh și adevăr” este o închinare spirituală potrivit cu revelarea adevărului. Aceasta era ceva, care nu era specific închinării aduse de Israel, pentru că Domnul a arătat clar că închinarea spirituală era ceva care urma să înceapă. În timpul acela nu era practică. Israel se închina lui

¹ Remarca redacției: În orice caz nu sub forma în care Numele Tatălui este cunoscut în timpul de acum. Vechiul Testament vorbește desigur despre Dumnezeu ca un Tată, dar nu merge mai departe decât a prezenta pe Dumnezeu ca Izvorul unui lucru. În afară de aceasta Dumnezeu este văzut ca Tată al unei națiuni (compară cu Exodul 4.22).

Iahve prin ritualuri și ceremonii. Ei aveau o religie destinată pentru a-i determina pe oamenii în carne să se închine lui Dumnezeu – în măsura în care aceasta era posibil. Aceasta era din cauză că în timpul acela omul era încă supus încercării (de la Adam și până la crucea lui Hristos sunt patruzeci de secole – numărul patruzeci înseamnă încercare). De aceea orice mijloc exterior a fost folosit practic în numele religiei pentru a obține acest țel [închinare adusă lui Dumnezeu]. Însă creștinii nu au nevoie de o religie cu ritualuri și ceremonii, pentru a se închina lui Dumnezeu, așa cum avea nevoie Israel, deoarece noi avem acum intrare prin Duhul în prezența lui Dumnezeu (compară cu Efeseni 2.18; 3.12; Evrei 10.19-22). Închinarea este sprijinită în creștinism prin Duhul Sfânt care locuiește în cel credincios, și nu prin eforturile mâinilor oamenilor (compară cu Filipeni 3.3; Faptele apostolilor 17.24,25). Aceasta este o binecuvântare pe care Israel nu o avea. Închinarea creștină este „o cale nouă și vie” (Evrei 10.20). Calea este „nouă”, deoarece ea nu „reaprinde” pe Israel, și este „vie”, deoarece trebuie să ai viață nouă (prin nașterea din nou), pentru a te apropia de Dumnezeu în felul acesta.

Jertfe spirituale sau o slujire prin muzică?

Drept urmare jertfele creștine nu sunt lucruri exterioare și în sensul literei, ca în iudaism, ci sunt „jertfe spirituale” (1 Petru 2.5; compară cu Evrei 13.15; Ioan 4.23; Filipeni 3.3). Deoarece creștinul se închină „în duh și în adevăr”, el poate sta liniștit pe scaunul lui și cu toate acestea poate în duhul său să aducă ceva, aceasta înseamnă laudă și închinare adusă lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt care locuiește în el. Aceasta este adevărata închinare cerească. Creștinul nu are nevoie de orchestră și de cor – așa ca Israel -, pentru ca în inima lui să ia naștere închinarea. Închinarea cu ajutorul instrumentelor muzicale este în realitate închinare pe teren iudaic. Să amesteci cunoașterea și revelarea creștină cu rânduiala serviciului divin iudaic (ceea ce în principal este ceea ce fac în creștinism cele mai multe așa-numite biserici) nu este creștinismul adevărat. În cer nu va fi nevoie de folosirea acestor lucruri exterioare omenești pentru onorarea lui Dumnezeu. Și creștinii nu au nevoie nici acum de ele, deoarece ei se pot închina lui Dumnezeu în sens ceresc.

De aceea noi nu citim nici în cartea Faptele apostolilor și nici în epistole că creștinii s-au închinat Domnului în vreo oarecare situație folosind instrumente muzicale. Noi citim numai despre faptul că noi în creștinism trebuie „să lăudăm și să cântăm Domnului *în inima noastră*” (Efeseni 5.19). Nouă ni se cere să „aducem jertfe de laudă lui Dumnezeu, adică *rodul buzelor* care mărturisesc Numele Lui (Evrei 13.15). Cu toate acestea diferența între serviciul divin creștin și iudaic a fost ignorată în confesiuni. Trupe de muzicanți (uneori chiar orchestre mari) au devenit astăzi parte componentă esențială a „serviciilor divine” creștine. Ele sunt denumite „servicii muzicale”, însă scopul pare să conștie în a atrage publicul și a-l întreține, în loc să se susțină serviciul divin.

Nu numai că Cuvântul lui Dumnezeu nu le indică creștinilor să se închine în felul acesta, istoria bisericii ne învață că serviciul muzical nu a jucat practic nici un rol în creștinism în primele paisprezece secole! (În primele șapte secole nu a existat deloc muzică în biserică, în următoarele șapte secole a existat împotrivire furtunoasă față de muzică.) Abia în ultimele

secole muzica s-a impus în serviciile divine și în vestirea Evangheliei. Am putea deci întreba: „Dacă așa-numitul ‚serviciu muzical’ este așa de important pentru viața de Adunare, așa cum accentuează biserica astăzi, de ce apostolul Pavel nu a atenționat adunările, căroră le-a scris, ca ele să poarte grijă să aibă un ‚serviciu muzical’ în întrunirile lor? De ce în Noul Testament nu este amintit un ‚serviciu muzical’? De ce acest serviciu nu a jucat practic nici un rol în cea mai mare parte a existenței Bisericii?” Noi credem că folosirea instrumentelor muzicale în serviciile divine este dovada pentru decădere și ruinare, care au pătruns în Biserică. Deoarece lucrurile în mărturia creștină s-au îndepărtat tot mai mult de rânduiala lui Dumnezeu, muzica (și aceasta nu fără împotrivire) a ocupat tot mai mult un loc, până când ea a fost acceptată ca ceva normal pentru serviciul divin creștin. S-ar putea ca ea să fi pătruns prin intenții bune, însă ea și acum nu are un loc în închinarea creștină.

Noi nu spunem că un creștin nu are voie să facă muzică, însă ea nu are nici un loc în închinarea creștină. J.N. Darby a spus:

Dacă aș putea legăna în somn cu muzică pe un tată sărman, bolnav, aș cânta cea mai frumoasă partitură muzicală, pe care o pot găsi; însă ea strică orice închinare, deoarece muzica aduce bucuria simțurilor în ceea ce ar trebui să fie puterea Duhului lui Dumnezeu.²

Vinul nou își are locul în vase noi

Cu toate acestea mulți creștini resping aceasta și insistă pe faptul că felul de apropiere al lui Israel de Dumnezeu pentru a se închina Lui este efectiv modelul pentru serviciul divin creștin. Noi întrebăm: „Dacă felul de închinare adusă de Israel în Vechiul Testament este modelul pentru închinarea creștină, de ce atunci Scriptura spune că închinarea creștină este o „cale nouă” a închinării?” (compară cu Evrei 10.20).

Domnul știa că se va încerca legarea rânduiei vechi a lucrurilor cu rânduiala nouă din creștinism, și El a atenționat, că aceasta ar fi ca și cum un petic nou ar fi cusut pe o haină veche și vinul nou ar fi pus în burdufuri vechi (compară cu Luca 5.36-39). Rezultatul ar fi că ambele se strică.. Aceasta este tocmai ceea ce are loc în mărturia creștină. Domnul Isus a spus că „vinul nou” trebuie pus în „burdufuri noi”. Aceasta înseamnă: lucrurile noi, care au a face cu serviciul divin creștin, trebuie puse într-un cadru nou creștin, care se potrivește acestei închinări. Domnul a mai spus: când „vinul nou” al creștinismului este prezentat unuia care este obișnuit cu vinul vechi al lucrurilor iudaice, el va spune mai întâi că vinul vechi ar fi mai bun (compară cu Luca 5.39). Deoarece se ține așa de mult la această rânduială exterioară de închinare, care se adresează foarte mult simțurilor, nu se renunță așa ușor la ea. Așa cum am spus deja, epistola către Evrei tratează foarte grijuliu această problemă. Ea se ocupă succesiv cu însușirile iudaismului, le compară cu ceea ce avem noi astăzi în creștinism, și aproape în

² J.N. Darby, *Letters*, vol. 3, Nr. 351, pag. 475, 1881.

fiecare capitol ajunge la concluzia că noi avem ceva „mai bun” (compară cu Evreu 1.4; 6.9; 7.7,19,22; 8.6; 9.23; 10.34; 11.4,16,35,40; 12.24).

Creștinii trebuie să se strângă în Numele Domnului Isus Hristos pentru închinare și slujire și să aștepte călăuzirea Duhului

Dacă studiem Noul Testament ca ghid pentru funcția, misiunea unei adunări creștine, vedem că planul mare a lui Dumnezeu este să glorifice pe Fiul Său, Domnul Isus Hristos. Aflăm că Dumnezeu prețuiește așa de mult pe Fiul Său, că El a acordat cea mai mare valoare Numelui Lui. Biblia spune că El „I-a dat un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ” (Filipeni 2.9,10; Efeseni 1.20). Domnul Isus a mai spus ucenicilor Lui că atunci când după moartea Lui se va constitui Biserica/Adunarea (la Rusalii), Numele Lui ar trebui să fie centru străngerii lor laolaltă. El a spus: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20). Biserica de la început a făcut așa. Credincioșii s-au adunat în acest Nume sublim al Domnului Isus, atunci când s-au adunat pentru închinare, slujire și alte activități ale Bisericii/Adunării (compară cu 1 Corinteni 5.4). Ei nu și-au revendicat nici un alt nume, decât Numele Lui. Acesta este încă și astăzi modelul lui Dumnezeu pentru Biserică!

Ce trebuie să gândească îngerii, care cunosc Numele sublim Isus Hristos și se bucură de El, atunci când ei văd creștini care se adună pe pământ pentru serviciul divin și poartă tot felul de nume confesionale și neconfesionale? În timp ce Dumnezeu acordă Numelui lui Isus valoarea cea mai înaltă, oamenii spun că nu joacă nici un rol ce nume se poartă! Noi întrebăm: „Va purta poporul Domnului acest nume [confesional] și în cer [pe care el îl poartă astăzi]? Vor fi acolo prezbiterieni, bapțiști, creștini reformați, metodiști, pentecostali și așa mai departe?” Desigur, nu vor fi, toate aceste nume și celelalte vor cădea deodată.

Numele lui Hristos este Numele cel mai înalt din cer. Și El ar trebui să fie și pe pământ! Domnul Isus a învățat pe ucenicii Lui, că Dumnezeu vrea ca voia Lui să fie făcută pe pământ, așa cum se face în cer. Ei ar trebui să se roage în acest scop: „Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ” (Matei 6.10). Și cu toate acestea creștinii de pe pământ vor să se strângă încă sub tot felul de nume posibile sectante, cu toate că ei recunosc că așa ceva nu va fi în cer! Dacă ne-am ruga sincer: „Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”, atunci ar trebui să renunțăm la orice nume și la orice sectă de pe pământ, așa cum are loc în cer. Da, Domnul Isus este demn, ca noi să nu ne strângem sub nici un alt nume decât numai în Numele Său.

Ce diferență este totuși astăzi față de zilele apostolilor. În timpul lor Numele Domnului Isus Hristos era Numele sublim, în care ei se adunau: înălțarea unui alt nume, chiar dacă era un Pavel sau un Chifa, era stigmatizat de Duhul lui Dumnezeu ca fiind carnal, sectant (1 Corinteni 1.12; 3.3-5). Ce abatere tristă de la rânduiala lui Dumnezeu este, că noi astăzi vedem așa de mulți creștini care poartă numele așa de multor confesiuni diferite.

Dacă cu credință am recunoaște simplu slăbiciunea noastră și am ocupa locul de dependență de Dumnezeu și sub călăuzirea Duhului ne-am aduna numai în Numele Domnului Isus Hristos, vom constata că Hristos este în mijloc, așa cum El a făgăduit. Chiar dacă numai doi sau trei vor să acționeze conform cuvântului acesta, ei ar avea parte de bucuria prezenței Sale. Dacă ei se strâng într-un mod așa de simplu, probabil vor fi muștrați de ceilalți creștini, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu spune că noi vom avea parte cu certitudine de „ocara Lui”, dacă părăsim „tabăra” (Evrei 13.13). Dar ei ar avea și încrederea că ei se adună conform Cuvântului lui Dumnezeu. Căci este o bucurie să faci voia lui Dumnezeu, care este cunoscută numai aceluia care o fac.

Practica biblică a creștinilor: strângerea laolaltă pentru închinare și slujire

Din Noul Testament aflăm nu numai că noi ne strângem în Numele Domnului Isus Hristos, ci și că Biserica de la început s-a strâns laolaltă din cel puțin patru motive principale. Se spune: „Ei stăruiau în *învățătura apostolilor* și în *părtășie*, în *frângerea pâinii* și în *rugăciuni*” (Faptele apostolilor 2.42). Din aceleași motive ar trebui Biserica să se strângă și astăzi. Noi le putem numi „patru ancore” [compară cu Faptele apostolilor 27,29,40,41] ale vieții de Adunare:

1. În primul rând Biserica de la început se strângea pentru a cunoaște „învățătura apostolilor”. Noi de asemenea avem nevoie de strângeri laolaltă, pentru ca în mod deosebit să cunoaștem adevărul Sfintei Scripturi. Însă mulți creștini consideră că învățătura nu este așa de importantă, Multora pare să nu le fie important la ce învățătură ține cineva cu tărie, atâta timp cât noi toți suntem mulțumiți unii cu alții și iubim pe Domnul. Învățătura biblică în confesiuni reflectă în general această atitudine. Centrul de greutate al celor mai multe predici este orientat în mod obișnuit spre anumite aspecte practice ale vieții creștine. Drept urmare oamenii nu sunt întemeiați în adevăr. Mulți creștini iubiți își trăiesc viața „purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4.14). Noi avem nevoie de strângeri laolaltă așa cum avea Biserica inițială – strângeri laolaltă deschise pentru călăuzirea Duhului Sfânt; în care doi sau trei se adresează credincioșilor cu un cuvânt de îndemn sau prin prezentarea adevărului. Pavel spune: „Și doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece. Iar dacă i se va face o descoperire altuia care stă jos, cel dintâi să tacă. Pentru că puteți toți să profețiți, câte unul, pentru ca toți să învețe și toți să fie încurajați. Și duhurile profeților sunt supuse profeților” (1 Corinteni 14.29.32). Și studiul Cuvântului este o ocazie potrivită pentru a transmite credincioșilor adevărul. În acest caz se citește Sfânta Scriptură și frații au ocazia să interpreteze un pasaj, pentru zidirea Adunării. Era practica fraților din Biserica inițială să se strângă laolaltă pentru citirea Sfintei Scripturi. Pavel l-a îndemnat pe Timotei: „Ia aminte la citire [textual: continuă să citești], la îndemnare, la învățătură” (1 Timotei 4.13). Felul citirii, despre care Pavel vorbește, nu este studiul biblic personal, ci el se referea la faptul că Sfânta Scriptură era citită public înaintea altora. Cu citirea Sfintei Scripturi erau legate „îndemnul” și „învățătura”. Aceasta arată desigur că se oferă ocazii pentru aceia care ca și Timotei erau capabili să facă comentarii la pasajele citite, pentru zidirea celorlalți. Acestea sunt elemente de bază ale studiului Cuvântului. Este calea lui Dumnezeu, prin care creștinii devin consolidați în adevăr.

2. Biserica inițială se întâlnea și pentru „părtășia” creștină. Pentru mulți creștini părtășia nu înseamnă altceva decât să te întâlnești cu alți creștini pentru odihnă și sport. Desigur nu este nimic de obiectat împotriva odihnei, însă părtășia creștină este părtășie la lucruri creștine. Acestea sunt lucruri dumnezeiești, pe care le avem împreună cu celelalte mădulare ale trupului lui Hristos. Fără îndoială credincioșii din Biserica de demult au avut această părtășie, atunci când erau împreună ca să cunoască învățătura apostolilor, căci în versetul acesta părtășia este strâns legată cu învățătura. De altfel nu ar trebui să limităm părtășia noastră cu ceilalți credincioși numai la străngerile noastre laolaltă, când ne întâlnim ca să cunoaștem adevărul, ci noi ar trebui să avem părtășie și în case.
3. În afară de aceasta Biserica de la început s-a întrunit și pentru „frângerea pâinii”. După ce Biserica a fost constituită, credincioșii se adunau în fiecare primă zi a săptămânii (ziua Domnului), ca să frângă pâinea (compară cu Faptele apostolilor 20.7). Acesta este un privilegiu pe care îl avem și noi, așa cum Domnul Și-a dorit: „Faceți aceasta în amintirea Mea” (Luca 22.19). Fără să se țină seama de aceasta, și aceasta a devenit ceva care pentru creștinii de astăzi evident nu este așa de important, căci cele mai multe grupări bisericești serbează Masa Domnului o singură dată în lună sau la fiecare a treia lună. Și felul în care se face, aproape că nu mai are asemănare cu ceea ce se găsește în Scriptură. Însă și atunci când se face, ea este intercalată pentru câteva minute în „serviciul divin”. Deseori Masa Domnului are loc într-o societate mixtă de credincioși și necredincioși, cu toate că Domnul, atunci când El a instaurat Cina, a atras atenția că numai credincioșii adevărați trebuie să frângă pâinea în amintirea Lui (Ioan 13.20; Luca 22.19; 1 Corinteni 1.23-26). El dorește ca cei răscumpărați ai Lui să-și ia timp să se gândească la El; ca ei, pe cât este posibil, să se gândească la prețul mare al răscumpărării lor. Nu vrem să fim dogmatici în această privință, însă mie mi se pare că atunci când Domnul a instaurat Cina, pentru aceasta era prevăzută o oră (compară cu Luca 22.14).
4. De asemenea credincioșii se întruneau regulat pentru „rugăciuni” (compară cu Faptele apostolilor 4.23-31; 12.12-17). În limbajul original se spune: „rugăciunile” (cu articol hotărât); aceasta arată că erau anumite timpuri în care ei se adunau în acest scop. De aceea în Biserica de la început existau adunări de rugăciune, unde ei exprimau împreună dependența lor de Domnul în nevoile lor. Și aceasta este ceva care cu regret lipsește în biserica din zilele noastre. Multe grupe creștine au numai serviciile divine duminicale. O adunare de rugăciune în mijlocul săptămânii nu mai există în multe locuri. Și acolo unde bisericile țin adunări de rugăciune, în general acestea au un număr mic de participanți. Aceasta dovedește numai că creștinii din zilele noastre nu consideră așa de importante adunările de rugăciune. Însă Domnul dorește ca poporul Lui să se adune regulat pentru rugăciune.

Acestea sunt formele cele mai importante ale străngerilor laolaltă, la care se întrunea Biserica inițială, și ele sunt ceea ce noi avem nevoie astăzi în Biserică. Ele sunt esențiale pentru sănătatea spirituală a Adunării și motivul pentru care Dumnezeu le-a notat pentru noi în Cuvântul Său. „*Învățătura apostolilor*” constituie „*părtășia*” noastră, „*frângerea pâinii*” o exprimă, și „*rugăciunile*” o mențin în ordine. Aceste patru lucruri au fost numite, așa cum s-a amintit deja, „patru ancore” [compară cu Faptele apostolilor 27.29] ale vieții Adunării. (Mai există și o altă formă de strângere laolaltă, la care se referă Sfânta Scriptură – o întrunire pentru exercitarea disciplinării; însă ea are alt caracter; compară cu 1 Corinteni 5.4,5).

Dacă privim aceste patru lucruri de bază, ne întrebăm din nou: „Avem noi nevoie pentru aceste lucruri simple de toate sau numai o parte din ornamentațiile suplimentare, care există astăzi în creștinătate?” Nu, Biserica inițială nu a avut nevoie de ele și nici noi nu avem nevoie! De ce atunci nu ne întoarcem la creștinismul curat și simplu, pe care îl găsim în Biblie și să constatăm ce binecuvântare poate fi aceasta?

Urmările practice, dacă renunțăm la cele „patru ancore”

Dacă renunțăm la una sau la toate cele patru „ancore”, aceasta va avea consecințe practice grave pentru viața noastră. O ilustrare pentru acesta găsim în Faptele apostolilor 27.40,41. Când marinarii s-au dezlegat de cele „patru ancore”, curând s-au lovit de stânci și au naufragiat. La fel ca acești marinari, unii creștini cred că pot renunța la aceste patru lucruri și aceasta nu va avea consecințe. Dar mai devreme sau mai târziu vor ajunge în pericol spiritual și vor „naufragia” (compară cu 1 Timotei 1.19). Fără străngeri laolaltă, care sunt special rânduite pentru acest scop, ne vom abate în anumite domenii ale vieții noastre creștine. Noi întrebăm: „Câte din aceste ancore mai avem în viața noastră?”

1. Fără „învățătura apostolilor” nu vom fi „întăriți în adevărul actual” (2 Petru 1.12). Și drept urmare „vom fi bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rățării” (Efeseni 4.14). Unii creștini sunt de părere, ca învățătura să fie lăsată în seama „păstorilor” sau a învățătorilor, însă adevărul a fost transmis credincioșilor prin apostoli, și anume *tuturor*, nu numai unei grupe dintre credincioși calificate deosebit (compară cu Iuda 3). Adevărul nu a fost transmis apostolilor, ci prin apostoli credincioșilor. Apostolii nu erau stația finală a adevărului: ei erau numai canalele, prin care adevărul va ajunge la noi. De aceea fiecare credincios trebuie să cunoască învățătura creștină și să umble în ea. J.N. Darby a spus: „Fără învățătura apostolilor nici un creștin nu cunoaște locul lui adevărat.”³ De aceea să luăm seama la învățătură, căci cu ea este legată o salvare practică (compară cu 1 Timotei 4.15,16). Fără ea nu putem trăi corect.
2. Fără „părtășie” cu alți creștini credincioși în lucrurile divine nu vom fi corecți și îndreptați în gândurile noastre despre învățătură și în greșelile și ciudățeniile noastre personale. Vom avea parte de aceasta numai dacă suntem împreună cu alți creștini credincioși. În afară de aceasta: dacă noi nu avem părtășie practică cu frații noștri și cu surorile noastre, se va ajunge la înțelegeri greșite, și aceasta conduce deseori la ceartă și controverse (compară cu Filipeni 2.2,3).
3. Fără „frângerea pâinii” inimile noastre pot ajunge reci. Masa Domnului este o ocazie la care noi ne gândim la Domnul în moartea Sa și ne amintim de dragostea Lui, care L-a făcut să sufere în locul nostru la cruce. Să meditezi la o astfel de dragoste, aceasta atrage inimile noastre spre El în închinare adevărată (compară cu 2 Corinteni 5.14; Cântarea cântărilor 1.2-4).
4. Fără „rugăciune” viața noastră va ajunge independentă de Acela care este Capul nostru. Vom începe să alegem căile proprii în viață, și nu ne vom ține strâns legați de Capul (compară cu Coloseni 2.9). Fără dependență de Domnul cu siguranță vom face pași care ne depărtează de drumul creștin.

³ J.N. Darby, „A Man in Christ”. 2 Corinteni 12“ din *The Girdle of Truth*, Anul 3, 1858.

Trei lucruri esențiale, care sunt unice în felul lor pentru creștinism

Dacă practicăm a-fi-creștin-simplu, așa cum găsim în Biblie, vom constata că în realitate sunt numai trei lucruri esențiale în rânduiala nouă a serviciului divin creștin. Noi avem rânduiala pentru (1) botez și pentru (2) Cină precum și (3) Cuvântul lui Dumnezeu. (Probabil este și a patra rânduială, dacă adăugăm colecta; vezi 1 Corinteni 16.1,2. Dar deoarece ea are loc în mod obișnuit odată cu Cina, a încadrăm acolo.) Aceasta este din cauză că creștinismul este clădit pe credință: „Noi umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Corinteni 5.7). Deoarece noi avem viață nouă și pe Duhul Sfânt, care locuiește în noi, noi nu avem nevoie de mai mult pentru a practica a-fi-creștin. Creștinii se pot aduna pentru serviciul divin și pentru slujire [în Cuvânt] într-o casă, într-o bucătărie sau într-un șopron, și așa mai departe; și dacă aceasta are loc conform Cuvântului lui Dumnezeu și Duhului lui Dumnezeu, atunci ei au pe Domnul în mijlocul lor. Masa Domnului a avut loc prima dată într-o cameră de oaspeți într-o casă din Ierusalim (compară cu Luca 22.7-20). Prezența Domnului în mijlocul lor era ceea ce ei aveau nevoie.

Acum ne întrebăm: „Unde rămân pentru creștinii care se adună pentru închinare și slujire în această formă simplă, toată podoaba, ornamentația religiei profesionale a creștinismului? Unde este necesitatea de a construi catedrale impunătoare? Unde este necesarul de organizații confesionale complicate? În ce constă necesitatea pentru orchestre, distracții și bani, care caracterizează foarte des confesiunile din creștinism?” Toate acestea vor dispărea într-o clipă! Dacă este adevărat că creștinismul ne-a adus numai trei lucruri esențiale, atunci toate celelalte vor fi măturate dintr-o lovitură. Însă unde este Hristos în cadrul acestor forme simple ale strângerii laolaltă? El este în mijloc, așa după cum El a făgăduit (compară cu Matei 18.20)! Și dacă Îl avem pe Hristos, avem tot ceea ce ne trebuie.

Titlul original în engleză: „To which Church should I go?”
din *God's Order For Christians Meeting Together For Worship and Ministry: The Biblical Answer to Church Traditions*,
Christian Truth Publishing 1999.